

Szirmai S Károly

Hatodik kereszt

Bernadett

Magasan szállt a gép a felhők felett. S ahogy Bernadett az ablak melletti ülésből kitekintett a végtelennek tűnő messzeségbe, olyannak látta az alatta úszó felhőket, mintha megannyi hófehér, göndör szőrű bárány legelészett volna a végtelen égi mezőkön. Először látott ilyet életében, ugyanis az otthoni gondok miatt csak most, a hosszú várakozó évek után szánhatta el magát, hogy útra keljen. Évekig gondolni sem mert ilyesmire. Sokáig a kisebbik lánya, Zsófi kötötte le, aki alig volt öt éves, mikor paralízisben megbetegedett. Aztán később a férjének áldozta fel magát, aki a haláláig betegeskedett. Közben az ő egészsége is megrendült; magára is ügyelni kellett, mert ha ő is kiesik a sorból, mi lesz a két másik emberrel? Nehéz megpróbáltatások évei voltak ezek; remények és kétségek közt bukdácsolt, mint az úszni nem tudó, vízbe esett ember. Hite azonban soha nem hagyta el, amely az egyetlen szalmaszál volt csupán a drámai küzdelmében. S ha időnként be is sötétedett a sors ege felette; arra nagyon vigyázott, hogy teljesen ki ne aludjon a lelke fénysugara, ami időnként ugyan halványan éppen csak pislákkolt, de annyi fényt mindig sugárzott, hogy nem tévedt le az útról... Közben megtanult befelé sírni és vigasztalóan mosolyogni, mikor az ő lelke is tele volt fájdalommal.

... és, ahogy múltak az évek, Zsófi felnőtt, szerencsésen férjhez is ment, amit ő remélni sem mert, hiszen,

ahogy ő látta, a betegség maradandó nyomot hagyott a testén, amely gyakran megingatta a lány önbizalmát is... Ám mégis akadt valaki, aki a testén kívül mást is értékelt Zsófiában, és hozzá kötötte az életét... Ennek a valakinek a megjelenését mint anya, titokban küldetésnek tekintette... Persze csak magában gondolta ezt, mert nem értette, hogy lányának miből fakadt az a varázsa, amivel magára tudta vonni ennek a tanult, jó modorú fiatalembernek a figyelmét... Filip félig magyar, félig román, de ha egy hottentotta vette volna el, ő akkor is úgy érezné, hogy köszönettel tartozik neki nemcsak Zsófi okán, hanem azért is, hogy most, sok év után, elszánhatta magát erre a nagyon remélt útra. Köszönetét le is róttá, mielőtt a gépre szállt. Veje szerényen mosolygott, s talán fel sem fogta, hogy anyósa miért rebegette el háláját neki a könnyei közt.

A Bernadett melletti ülésen egy ötven körüli, enyhén őszülő, sportos alkatú úr olvasott. Az említett férfi egy idő múlva, mintha belefáradt volna az olvasásba, leengedte az ölébe a könyvet, és hosszan eltűnődve nézett maga elé, mintha az olvasottakon járna a gondolata. Vékony, csontos ujjai lassan ellazultak az ölében tartott könyv fedelén, és a könyv észrevétlenül csúszott egyre lejjebb, majd tompa huppanással leesett kettejük lába mellé.

– Bocsánat – exkuzálta magát a férfi, és kis mosollyal tekintett Bernadetre.

Az asszony enyhén elhúzta a száját, mintha mi sem történt volna, s ahogy közben egy röpke pillantást vetett a férfire, úgy rémlett neki, mintha valahol már látta volna ezt az embert, de nem esküdött volna meg rá. „Talán csak valakire hasonlít” – vélekedett magában, miután nem sikerült senkivel sem azonosítani..., aztán gyorsan el is hessegette magától a gondolatait, és tekin-

tete újra az ablakra tévedt. S mikor kinézett, alattuk a végtelen óceán hullámozott. A tenger lenyűgözte, de még át sem adhatta magát a látvány igazi élvezetének, szomszédja megszólalt:

– Engedje meg, asszonyom, hogy bemutatkozzam, ha már a helyzet így egymás mellé rendelt bennünket: Domokos Artúr a nevem – mondta, és már nyújtotta is a kezét.

– Gerelyesné Kocsis Bernadett vagyok – válaszolt az asszony, és tett egy kényszerű félfordulatot a szomszédja felé, miközben visszafogottan, mintha valamitől tartott volna, félénken ő is kezét nyújtott.

Domokos hűvösnek és bársonyosan puhának érezte az asszony kezét.

– Bernadett! Igazán szép neve van, hölgyem. Talán egy kicsit ünnepélyesen is hangzik ebben a mai, felemás világban – jegyezte meg a férfi, és abban a pillanatban valami különös, balzsamos illat csapta meg az orrát, amely diszkrétén, szinte csak pillanatokig érződött, mert amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan el is illant a gép légterében.

– Édesanyámtól örököltem a nevem, ő meg szintén az édesanyja után kapta a nevét. Állítólag egy nagyon remélt gyermekáldás történt egykor a családukban éppen Szent Bernadett napján, és onnan ez sok éves névutódlás.

– Gondolom, ön után sem szakadt meg ez a tradíció, ha van leánya.

Az asszony szerényen elhúzta a száját.

– Sajnos megszakadt, én vagyok az utolsó, aki a családukban ezt a nevet viseli. Mikor megszületett a lányom, mindenki úgy vélekedett, hogy most már fejezzük be a hagyományt. Nem tudom, miért, de engedtem a többség akaratának. Ma már nem vagyok benne biztos,

hogy ismét megalkudnék –, fűzte hozzá halkán, némi szünetet tartva az asszony, mintha csak magának mondta volna. Aztán elmélázva elfordította a fejét. Profilja halványan verődött vissza a gép, tükröződő üvegéről.

Domokos közben szétnyitotta a könyvet, és beleolvastott, de rövidesen azon kapta magát, hogy szeme többször is az ablakon kitekintő szomszédja finom ívelésű arcára tévedt, amely valami különös bájt sugárzott. Időlen szépségnek érezte, amihez társult még valami különös, titokzatosnak tűnő nyugalom is, amely az asszony lényéből fakadt.

– Ha szabad érdeklődnöm, hová utazik, hölgyem?

Bernadett elfordította fejét az ablaktól és egy lány, jellemzően női mozdulattal hátrasimította a haját.

– Floridába. Idősebb lányom odament férjhez – mondta kissé visszafogottan, majd némi szünetet tartva folytatta. – Húsz éve nem találkoztunk; közben két unokám is született, de csak most fogom látni őket először.

– Egyelőre én is odautazom, de aztán tovább megyek Mexikóba.

– Talán valami tudományos céllal?

Domokos némi fintorral elhúzta a száját.

– Nem, asszonyom, én utazó diplomata vagyok, bár ha azt vesszük, a maga nemében az is tudomány, persze nem a megszokott értelemben. – Közben finoman legyintett is hozzá, mintha a tudományára vonatkozó kijelentését minősítette volna. – Mellesleg nekem a fiam él itt Floridában. Nála leszek néhány napig. Ő viszont valóban megszállott tudós, botanikus. Azért nem házasodik meg, mert csak a tudománynak akar élni. Tulajdonképpen irigylem őt, más gondja sincs az életben, csak amivel foglalkozik. De ez szerintem nem minden. Majd később fog rádöbbenni, hogy mégsem volt teljes az